

И послѣдната ти дума
Скърбѣхъ много, че не чухъ.
Дѣ остана твойта мисль:
„Да работишъ за народъ!“
Гробъ и кости, милий друже,
Никакъвъ тѣ не сж плодъ.

Твойта мисль бѣ широка,
Какъ се събра в' този гробъ?
До небето бѣ висока,
На смъртъта какъ стана робъ?

Ахъ за тебе слънце ясно
Все напраздно вече грѣй:
Славейченце мило, красно,
Замълчи се, ти не пѣй.

Красно дѣво, я почакай,
Отъ нѣсна си прѣстани,
Весель гласъ ти не протакай,
Сълзи жарки порони.

Не видишъ ли, красенъ момъкъ
Въ този черенъ гробъ лѣжи,
Той за нѣсенъ и веселие
Душа мила не брѣжи.

Сърдце имамъ най-любезно,
Но сега е то на прахъ
Да го видишъ, мила дѣво,
Плакала би ти отъ страхъ.

Друже, друже, милий друже,
Много азъ съмъ нажаленъ,
Стани, друже, да утѣшишъ
Твоя другаръ наскърбенъ.